Turnat 2

Da, babo, sunt obosit... Sunt rupt de oboseală!... Pentru că, babo, să vezi ce mi s-a întâmplat...

... Da, am zis „babo"! Ce dacă io am o mie cinci sute de ani şi tu numai o mie patru sute? Tot babă eşti! Ce mai înseamnă un secol în ziua de azi? Azi, când un flăcău de trei secole jumate e numai bun de însurătoare, ca stră-strănepotu'Ykin, ştii, al doilea născut al strănepoatei Fyania, care...

... A, ştii de cine e vorba... Nu te supăra, dragă, credeam că pățeşti şi tu ca mine, că mai pierzi socoteala neamurilor câteodată...

... Da' ce zici de Kaela, fâța aia blondă, de numai trei sute de ani, aia de era logodnica lui? Aşa-i că nici ție nu prea-ți place? De, păcatele mele, nici mie nu-mi plăcea, săraca...

... Da, am zis „săraca" şi am zis „era". Am zis şi „păcatele mele" - fiindcă mă simt vinovat. De multe ori ăia care mi-au fost nesuferiți au avut necazuri - poate nu din vina mea, poate a fost doar o coincidență... Da', babo, ghinion ca al fetei ăsteia...

... Păi dacă mă tot întrerupi, de-aia nu pricepi nimic! Io începusem să-ți povestesc ce s-a întâmplat astăzi.

... Da, la Centrul Spațial. Tocmai ațipisem în fotoliul meu de Coordonator al Zborurilor de Rutină...

... Da, ai dreptate, dormeam de-a binelea, exact aşa cum îți închipui, răsturnat în fotoliu - ca o păpuşă veche, dezarticulată - şi respirând şuierat, cu gura întredeschisă. Da' ştie toată lumea că mai mult dorm, şi nu mi-o reproşează nimeni, nici măcar şefu' ăl mare. Pentru că toată lumea recunoaşte că, de fapt, nu prea am ce coordona. De-aia nici nu i-au dat postul ăsta unuia mai tânăr. Doar ştii până şi tu, zborurile de rutină sunt de „risc zero", au coeficient de periculozitate de ordinul 10"[37]. Sunt călătorii banale, monotone - un soi de repetiție generală pentru tinereii care-şi petrec mai tot timpul exersându-şi talentele de homo-sapiens-spirituallis, adică în nivelul M, plutind departe de trupurile abandonate în hibernare...

... Mda, poate că M vine de la magic, pe-asta n-am ştiut-o niciodată. Da' când mi-a reuşit prima oară m-am simțit ca prins de-o vrajă, rupt nu numai de trup, dar şi de timp şi de spațiu - şi hălăduind prin imensități

imateriale, îmbătat deopotrivă de frumusețea diafană a inocenței şi de atingerea incitantă a cunoaşterii absolute, ce părea a mi se dărui, pentru ca imediat să mi se scurgă printre gânduri sfâşiate, lăsând totuşi în urmă-i, cu zgârcenie, crâmpeie prețioase, parcă din ce în ce mai multe, parcă din ce în ce mai prețioase... încă de atunci mi-a părut nespus de rău că nici un om nu e în stare să se mențină în starea asta mai mult de o sută douăzeci de ore standard... Iar când eşti nevoit să recazi în nivelul zero, al existenței materiale, în timpul unui zbor de rutină... Tu, babo, n-ai de unde s-o ştii, că n-ai făcut explorări niciodată, da-ți spun io că e o plictiseală...

... Ei, sigur că oricare din pereții navei devine transparent la simpla atingere a unei taste, dar... ce-oi fi crezând tu că e de văzut? Doar roiuri luminoase, fugărindu-se, sau pale de întuneric... Printre ele se strecoară nava, condusă fără greş de SUPER STAR...

... Da, asta e sigur, STAR vine de la Strumarov, Trent, Amtoh şi Rietre. Chiar ei şi-au imortalizat inițialele în numele inteligenței ăsteia artificiale pe care au făurit-o în îndepărtatul an 2307 - îți dai seama? - şi care se orientează prin labirintul curburilor spațio-temporale ca roboții tăi menajeri prin hardughia noastră de casă... SUPER STAR face totul; pasagerii - că exploratori nu prea merită să le zici -, ca să nu se simtă cu totul inutili, aleg locul asolizării pe planeta destinație, sau amplasamentul de pe orbită, şi programează roboții trimişi în cercetare; iar ei înşişi ies din navă doar dacă SUPER STAR nu consideră planeta „ostilă"...

... Cum adică să-ți spun odată ce s-a întâmplat? Păi asta şi fac - asta aş face dacă ai fi în stare să m-asculți!

Va să zică, dormeam şi visam. Te visam pe tine, hodoroago, da' se făcea că erai tânără, că eram tineri amândoi. Tineri, frumoşi şi îndrăgostiți, singuri pe o plajă parcă fără sfârşit - singuri cu pescăruşii, cu briza, cu oceanul, cu delfinii... Era în zori - soarele de-abia se săltase deasupra unor valuri molcomite, dar căldura lui deja se înfăşurase în jurul nostru, în al meu cel puțin; o căldură blândă, pufoasă... Cu toate astea, să vezi

drăcie, mi s-a făcut pielea ca de găină şi-au început să-mi clănțănească dinții! Bizar, nu? Ba chiar înfricoşător! Şi chiar m-am trezit, speriat, şi chiaream zgribulit. Mi-era frig de-adevăratelea, dar afurisiții de

senzori termici nu dădeau nici un semnal de alarmă! întâi m-am gândit că s-au defectat şi i-am înjurat pe neisprăviții de la „Ambianță" - mai ții minte ce de înjurături am învățat noi din romanele şi filmele alea antice, de la începutul mileniului III? Pe urmă m-am gândit că s-arfi putut să fiu pe punctul de a capta un mesaj telepatic! Un mesaj telepatic din partea echipajului unui zbor de rutină! Mi s-a părut o absurditate, exploratorii folosesc telepatia ca mijloc de comunicare cu noi numai în cazuri de forță majoră - transmiterea pe distanțe astronomice îți stoarce aproape toată vlaga (au fost câțiva, nu mulți, dar au fost, care-au dat ortu' popii), da' uneori n-ai de ales, trebuie s-o faci când eşti într-adevăr la ananghie, fiindcă nimic nu zboară mai repede ca gându' omului - ca gându' unui om disperat...

Până în ultima fracțiune de secundă, n-am crezut că, de fapt, asta se întâmpla... Fiindcă nu mi se mai întâmplase niciodată. Nici unui Coordonator al Zborurilor de Rutină nu i s-a întâmplat, sau, cel puțin, nici unul nu a raportat vreodată aşa ceva...

Şi totuşi... Totuşi babo, mesajul a sosit! Din partea echipajului unui zbor de rutină! *„ZR 020139800476 - Kaela Awy şi Raik Zwar - către Terra, Centru Spațial, Coordonator ZR... ZR 020139800476 - Kaela Awy şi Raik Zwar - către Terra, Centru Spațial, Coordonator ZR... ZR 020139800476 - Kaela Awy şi Raik Zwar - către Terra, Centru Spațial, Coordonator ZR..."* Şi, chiarînainte să apuc să mă dumiresc că tocmai primeam un mesaj de la logodnica stră-strănepotului, în bietul meu creier bătrân au început să se îndese o droaie de gânduri străine...

Ce să-ți spun, m-a cuprins amețeala, şi ce amețeală! Noroc că eram aşezat, altfel mi-ar fi fugit podeaua de sub picioare! Şi noroc că aveam alături un înregistrator telepatic! M-am conectat imediat - nu trebuia să-mi scape nimic, pentru că, una la mână, orice amănunt putea fi extrem de important pentru salvarea copiilor ălora, şi alta - acest prim mesaj telepatic din partea unui ZR (da, babo, aşa le zicem noi întotdeauna, ZR-uri) trebuia să rămână în Memorialul Explorărilor Spațiale!...

... Răbdare, dragă, afli acuş care e mesaju', chiar ți-am adus o copie a înregistrării, deşi zău că n-aveam voie! Da' fiind vorba de o fată care ar fi trebuit să intre în clanul nostru...

... Păi, de, io cred că n-o să mai intre... Da' n-ai decât să asculți şi să tragi singură concluzii!

„ZR 020139800476 - Kaela Awy şi Raik Zwar - către Terra, Centru Spațial, Coordonator ZR...

Coordonatele noastre sunt X3980627356, Y0006004738, Z0801007777, T0000009849. Naveta noastră de salvare a asolizat - pilotată manual! - pe o planetă neînregistrată. Nava a explodat. Nu ştim de ce. Totul a început cu un semnal intermitent de avarie neînsemnată, pe care SUPER STAR nu a fost în stare să o identifice. N-a fost în stare decât să afişeze, pe monitorul Omega:

55 de secunde până la explozie!!!

Doar atât. Fără alte semnale luminoase, fără vreun semnal sonor de avertizare!

... poate că au fost şi semnale sonore, înainte, când eu încercam să ating nivelul M, iar Raik alunecase de acolo direct în somn, şi sforăia ca un ...

... poate că nu s-ar fi întâmplat nimic, dar Kaela şi-a dorit tot timpul să scape de «monotonie»... Cred că are puteri pe care nu e în stare să şi le controleze, şi a rezonat cu cine ştie ce forțe malefice, nenorocita...

Am apelat la programul de prim ajutor al navetei. Am accesat «instrucțiunile pentru situații limită - tip naufragiu pe planete necunoscute». Am urmat întocmai procedura, am efectuat toate prelevăhle matehale, toate analizele şi toate calculele necesare pentru a determina dacă planeta este sau nu favorabilă vieții în formă umană. Răspunsul a fost negativ, aşa că tot ce ne-a mai rămas de făcut a fost să accesăm «instrucțiunile finale». Şi iarăşi am urmat procedura, am instalat «bolta transparentă zonală de microclimat şi protecție mecanică» şi am trecut la evaluarea probabilității de evoluție a mediului ambiant în sens favorabil vieții în formă umană. Iar acum comunicăm, telepatic - pentru că numai viteza net supehoară a undelor telepatice poate garanta schimbul de mesaje în timp util -rezultatul la care ajuns programul de evaluare al navetei: «probabilitate de evoluție a mediului ambiant în sensul solicitat: 99,(9)%; timp necesar evoluției: 12.987.000$^{\pm 10,00°}$ ani standard».

... Raik a remarcat că afuhsitul de program a început cu vestea bună ...

... Kaela s-a pleoştit complet - ca şi cum s-ar fi aşteptat să i se promită că totul se va

rezolva în şase zile ...

... moş Mattus, dacă tu eşti acolo, spune-i lui Ykin că ne vom căsătoh, poate, în altă viață ... Pentru că ne vom reîncarna odată şi odată ... La cursuhle speciale, toți instructohi spuneau asta ... Trebuie să fie adevărat, nu-i aşa? ...

... n-o să revedem niciodată Pământul! Cel puțin, nu prin ochii de acum - fiindcă, zice-se, ne vom reîncarna odată şi odată ... Roagă-te pentru noi, coordonatorule!... Şi, dacă eşti tu, moş Mattus, spune-i lui Ykin să n-o uite pe Kaela... E spehată şi e - abia acum o văd cu adevărat, prostul de mine! - e atât de fragilă, atât de frumoasă ...

... dacă Ykin arfi aici, m-arputea ajuta?... Mă poate ajuta Raik? Ne poate salva, pe amândoi? De ce se îmbătau femeile lumii vechi cu iluzia că pieptul lat al bărbatului le poate apăra de phmejdii fără nume?...

... avem provizii pentru zece zile standard, plus timpul pe care-l putem petrece la nivel M ... Pe urmă ... Pe urmă, asta văd eu, coordonatorule: spectrul morții phnzând chip -zeci, sute de hârci schimonosite, rânjind dincoace şi dincolo de bolta transparentă... Roagă-te pentru noi, coordonatorule, oricine ai fi! Ne trebuie puterea de a schimba spaima cu dorința de a trăi miracolul contopihi cu neamul cel pe rând adormit, pentru ca, pe rând, să renască...

Solicităm instrucțiuni specifice.

ZR 020139800476 - Kaela Awy şi Raik Zwar."

... Da, babo, asta a fost tot.

... Cum, ce-am făcut io? Ce puteam să fac?! Am desigilat instrucțiunile pentru cazuri teoretic imposibile, le-am introdus în convertorul optic şi am transmis, telepatic, tot ce-am citit pe ecran.

... Ei, ai răbdare, sigur că am adus şi-o copie de-asta, că, dacă tot am încălcat regulamentul o dată ... Uite-o, astâmpără-ți curiozitatea!

„Sunteți în afara zonei de ajutor! Vă mulțumim că ați închinat această viață datoriei!

Vă sugerăm să lăsați în habitatul artificial două capsule cu ovule fecundate (mascul şi femelă), acumulatorul de substanțe nutritive,

generatorul de hologramă dădacă-instructor şi toate echipamentele aferente. Puteți să n-o faceți, dar ar fi păcat!

Dorim sufletelor voastre un răgaz de binemeritată odihnă!"

... Cum adică, sunt un câine?!

... Aida-de, drept cine mă iei? Sigur că am adăugat şi ceva de la mine:

„Sunt chiar eu, moş Mattus. Ykin va primi mesajele voastre. Se pare că n-a fost scris să fie el tatăl copiilortăi, Kaela. 0 va regreta, dar nu vă va purta pică. Bucurați-vă unul de altul, trăiți beția dragostei sub aripa morții ... Cuibăreşte-te în brațele lui Raik, Kaela, şi o să înțelegi de ce, în uitate vremuri tulburi, femeile credeau că pieptul bărbatului e singura pavăză pe care şi-o doresc ...

Şi fie ca lumea îndepărtată şi încă ostilă pe care v-a aruncat ghinionul să fie cândva leagănul primitor al urmaşilor voştri!"

Cândva, undeva, departe, la periferia lumilor cunoscute, pe o planetă - acum albastră, pe un platou - acum fertil, sub o boltă transparentă, se joacă doi copii cu ochi verzi şi păr buclat. Climatul exterior e identic cu cel din habitatul artificial, dar bolta îi fereşte de agresivitatea animalelor care îi privesc curioase.

Copiii cresc, vegheați de o făptură de fum căreia ei îi spun „învățătoruj".

Copiii cresc - şi deosebirile dintre ei sunt tot mai multe. Despre asta, învățătorul e programat să le vorbească mai târziu, dar sunt în stare să descopere singuri că trupurile lor par croite anume spre a se contopi, dăruindu-le senzații de vis. Numai că pântecul ei începe să se rotunjească - şi plâng amândoi văzând-o astfel urâțită.

– Nu e grav. Trece, îi linişteşte învățătorul. Am să vă explic totul pe îndelete. Dar nu mai are când. Pentru că ea, pântecoasa, a devenit lacomă, curioasă,

capricioasă... Vrea hrană mai multă, mai gustoasă decât cea oferită, după un program enervant de inflexibil, de sfera verde pe care o au în adăpost.

– S-o desfacem, trebuie să fie plină cu bunătăți pe care nu vrea să ni le dea, sugerează.

El nu e convins că are dreptate, dar o ascultă. Ar face orice pentru ea, pentru plăcerea fără egal pe care trupul ei i-o dăruieşte. Fireşte, sfera nu vrea să se deschidă cu una, cu două. Dar ce nu se deschide, când găseşti un retevei şi loveşti cu forța unui tânăr bine hrănit?

învățătorul nu îl opreşte - nu a fost programat să prevină una ca asta!

Sfera se face țăndări, scoțând sunete ciudate şi dezvăluind un morman de obiecte

stranii, nenumite. J3olta dispare - ca şi cum niciodată n-ar fi fost, iar hologramа dădacă-instructor numită învățător se destramă - ca un fum.

Speriați şi nedumeriți, cei doi se pomenesc singuri sub arşița nemiloasă a miezului de zi. Se trag la umbra unui pom. Un animal se apropie, adulmecând. Dar nu se mai tem de el; acum ştiu cum să-i impună voința lor. A fost lecția care le-a plăcut cel mai mult şi pe care au învățat-o cel mai bine.

Lighioana înfulecă cu poftă un fruct roşu, rotund, căzut în iarbă.

Cei doi îşi amintesc că le e foame. Dar de la mormanul ciudat - tot ce a mai rămas din fostul lor adăpost! - nu se mai poate căpăta, în nici un fel, nici un soi de mâncare.

Disperat, el ia pomul în brațe şi se cațără până la fructe. Rupe unul. îl miroase. Muşcă. Cu frică, numai o fărâmă. Dar e bun! E nemaipomenit! îl mănâncă lacom, uitând că ea îl aşteaptă jos, salivând. Totuşi, într-un târziu îşi aminteşte - şi culege două fructe mari.

– Hei! o strigă. Prinde şi mănâncă! Sunt foarte bune! Cine ştie, poate te şi vindecă de burta aia a ta...

Ana-Veronica şi Gheorghe Mircea